

приятел, хлопна вратата и заскита,
като натирена коза.

На сутринята Кошниковъ стана

рано и тръгна къмъ Карлово, за да
отнесе последенъ поздравъ на до-
брата майка.

Григоръ Угаровъ

СМЪРТЬТА НА РАКОВСКИ

Далечъ отъ родина, отъ бащини двори,
въвъ схлупена кжща, всрѣдъ краенъ кварталъ, —
лежеше замисленъ, съсь орлови взори,
поетътъ-апостолъ, несретникъ въ свѣта.
И кашлица глуха разтърсваше често
глава уморена и болни гърди; —
край него седѣха хайдути злочести,
изпитали мжки и робски беди.
Вънъ слънце блестѣше: съ усмивка игрива
разпрѣсваше струи лжчи въ есенята,
и капѣха тихо, безъ шумъ, мълчаливо,
въ градината пуста — златисти листа.
Той леко отвори очитѣ си черни,
погледна печално и рече съсь пламъ:
— Напускамъ ви, братя, съпжтници вѣрни,
умирамъ съсь болка за гордий Балканъ!
А, сякашъ, съзирамъ Пиринъ и Марица,
и Витоша, Искъръ и Дунава бѣлъ,
и чувамъ да плачатъ сираци, вдовици,
навредъ по земята — изъ родний предѣлъ!
Оставямъ ви съ вѣра, съ надежда въ сърдцето,
че идатъ свободни, жадувани дни, —
борбата подета следъ менъ продължете,
тржба за победа надъ васъ да звѣни! —
И млъкна Раковски посърналъ и бледенъ,
простилъ се съ другари, съ перо, съ ятаганъ; —
челото си умно за отдихъ наведе
и сетня въздишка отрони едвамъ!

Ненчо Савовъ